

Arrest

nr. 185 458 van 18 april 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 7 maart 2016 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zonder voorwerp verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de beschikking van 14 juli 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gezien het verzoek tot horen van 1 augustus 2016.

Gezien het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 174 924 van 20 september 2016 waarbij het beroep tot nietigverklaring met betrekking tot de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 9 februari 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zonder voorwerp wordt verklaard, wordt verworpen en waarbij de debatten met betrekking tot de bevelen om het grondgebied te verlaten worden heropend.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2017.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. WINTERS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 9 februari 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) de beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) zonder voorwerp wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing. Op 20 september 2016, bij arrest met nummer 174 924, verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep ingesteld tegen deze eerste bestreden beslissing.

1.2 Op 9 februari 2016 neemt de gemachtigde ten aanzien van de eerste en de tweede verzoekende partij tevens een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit zijn de tweede en de derde bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd met betrekking tot de tweede en derde bestreden beslissing, met name de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten, het volgende gesteld:

“De tweede en de derde bestreden beslissing betreffen telkens een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). De tweede bestreden beslissing heeft betrekking op de eerste verzoekende partij, de derde bestreden beslissing op de tweede verzoekende partij.

Met betrekking tot de door de verwerende partij opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid omwille van de gebonden bevoegdheid tot het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten die volgens de verwerende partij voortvloeit uit artikel 7, eerste lid, 12° van de vreemdelingenwet, dient erop gewezen te worden dat de overheid wordt gezegd over een gebonden bevoegdheid te beschikken wanneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspuit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissen, terwijl het gebruik van het woord “moet” in voormeld artikel 7, eerste lid niet uitsluit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt. In de eerste plaats dient te worden vastgesteld dat artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet zelf uitdrukkelijk bepaalt dat een bevel kan of moet gegeven worden “(o)nvorminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”, zodat de gemachtigde zich er, alvorens het bevel te geven, hoe dan ook van dient te vergewissen of er geen verdragsbepalingen (waaronder het EVRM) zijn die de afgifte van het bevel verhinderen. De Raad merkt op dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen ook zelf verwijst naar de invloed van een eventuele schending van hogere rechtsnormen. Voor zover deze verplichting op zich niet reeds zou volstaan om een gebonden bevoegdheid uit te sluiten, wordt nog opgemerkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten overeenkomstig artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet juncto artikel 74/14 van de vreemdelingenwet steeds een termijn dient te bepalen. De beslissing aangaande de termijn om het grondgebied (vrijwillig) te verlaten kan dan ook niet los worden gezien en afzonderlijk bestaan van de beslissing tot verwijdering op zich, en omgekeerd. Uit voormeld artikel 74/14 blijkt dat de gemachtigde bij het bepalen van de termijn over meerdere appreciatiemogelijkheden beschikt, zodat niet kan aangenomen worden dat sprake is van een volledige gebonden bevoegdheid waarbij de overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren. Daarnaast dient te worden benadrukt dat de gemachtigde, overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, bij het nemen van de beslissing tot verwijdering rekening dient te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Noch artikel 74/13 zelf noch enige andere bepaling uit de vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen de in artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet opgesomde gevallen waarin een bevel “moet” worden afgegeven en de in voormeld artikel 7, eerste lid opgesomde gevallen waarin een bevel “kan” worden afgegeven. Er kan dan ook niet worden volgehouden dat het de gemachtigde aan elke beoordelingsmarge ontbreekt bij het nemen van de verwijderingsmaatregel. Ten slotte dient erop gewezen te worden dat de Raad in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van het bestreden bevel steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (cf. RvS 13 september 2010, nr. 207.325). Zodoende heeft de verzoekende partij er hoe dan ook een belang bij de feitelijke vaststellingen of de juistheid van de conclusies te betwisten die tot het bestreden bevel aanleiding hebben gegeven, ook al legt artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet in bepaalde

gevallen (binnen de voormelde grenzen) een verplichting op tot het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten, en ook al moet bij de beoordeling van de middelen in voorkomend geval rekening gehouden worden met het feit dat van zulke verplichting sprake is (cf. RvS 29 mei 2009, nr. 193.654). Een dergelijk onderzoek raakt de grond van de zaak.

Uit het bovenstaande blijkt dat de totstandkoming van een bevel om het grondgebied te verlaten steeds een concrete beoordeling en appreciatie vergt, zodat zulke beslissing dan ook niet wordt genomen in de uitoefening van een gebonden bevoegdheid, maar wezenlijk discretionair is (cf. RvS 2 april 2009 (AV), nr. 192.198). Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij wel degelijk over het rechtens vereiste belang lijkt te beschikken. De exceptie van de verwerende partij lijkt dan ook te moeten worden verworpen.

Waar de verzoekende partijen in de hoofding van hun enig middel verwijzen naar een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat de bestreden bevelen geen beslissingen betreffen die werden genomen met toepassing van voornoemd artikel, zodat de schending ervan niet dienstig kan worden aangevoerd en dit onderdeel van het middel onontvankelijk voorkomt.

De verzoekende partijen laten na aan te tonen dat in de bevelen niet de juridische en feitelijke overwegingen zouden zijn opgenomen die aan de beslissingen ten grondslag liggen, zodat zij in deze zin een schending van de formele motiveringsplicht niet aannemelijk maken. De verzoekende partijen betogen dat de motivering op geen enkele wijze, afdoende, nauwkeurig en volledig is, dat door enkel te verwijzen naar het inreisverbod de gemachtigde niet aantoont dat er sprake is van een bedreiging van de openbare orde en de maatregel hiervoor noodzakelijk was, dat niet werd nagegaan of de verzoekende partijen een daadwerkelijke bedreiging vormen voor de samenleving, dat enkel wordt verwezen naar het feit dat zij geen gevolg hebben gegeven aan twee bevelen om het grondgebied te verlaten en dat zij daarom onder een inreisverbod staan. De Raad wijst erop dat de bestreden bevelen zijn gestoeld op artikel 7, eerste lid, 12° van de vreemdelingenwet, dat de verzoekende partijen de door de gemachtigde gemaakte vaststellingen op zich niet betwisten en dat zij met hun betoog niet aantonen dat deze vaststellingen, mede gelet op het bepaalde in voormeld artikel 7, eerste lid, 12°, niet reeds zouden volstaan om de bestreden bevelen te schragen. In de mate dat de verzoekende partijen zich (lijken te) richten tegen de inreisverboden, benadrukt de Raad nogmaals dat deze niet de bestreden beslissingen uitmaken en definitief geworden zijn, zodat dit betoog niet dienstig is. Waar de verzoekende partijen thans een document betreffende de toestand in Armenië toevoegen bij hun verzoekschrift, merkt de Raad op dat dit stuk gedateerd is op 24 februari 2016 en zodoende dateert van na de bestreden beslissingen van 9 februari 2016. Zodoende kon de gemachtigde niet op de hoogte zijn van dit element bij het nemen van de bestreden beslissing en kan hem niet verweten worden ermee geen rekening te hebben gehouden en hieromtrent niet te hebben gemotiveerd. Bijkomend wijst de Raad erop dat het niet aan hem als annulatierechter toekomt om het thans voorgelegde stuk in de plaats van het bestuur te beoordelen. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aangetoond.

Het enig middel komt, in de mate dat het gericht is tegen de tweede en de derde bestreden beslissing en in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond voor."

2.2 Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog hun visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3 Op 1 augustus 2016 dienen de verzoekende partijen een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 8 maart 2017, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd worden te reageren op de in de beschikking van 14 juli 2016 opgenomen grond, stellen zij te volharden.

De verwerende partij verwijst naar de stukken van het dossier.

2.4 Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen ter terechtzitting slechts volharden in hun verzoekschrift. Hiermee brengen zij dan ook geen elementen aan die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in de beschikking van 14 juli 2016 werd aangegeven.

Met verwijzing naar voornoemde beschikking dient te worden vastgesteld dat het enig middel, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond is.

2.5 De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de tweede en derde bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring tegen de tweede en derde bestreden beslissing, de bevelen om het grondgebied te verlaten, wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend zeventien door:

mevr. C. BAMPS, de eerste voorzitter,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier, De eerste voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS